

Juoda avis iš Cezario grupės

Julius Žalakevičius turėjo būti mokslininkas, tačiau išgąsdinęs tėvus, tapo aktoriumi.

Ne mokslo kelias

– Ar režisierius Vytautas Žalakevičius tavo giminaitis? – „Balsas.lt savaitė“ pasiteiravo J. Žalakevičiaus apie jo sąsajas su Lietuvos kino legenda.

– Kadangi tai mano tėčio pusbrolis, jį vadinu dėde. Tada, kai buvome susitikę, kalbėti dar nemokėjau, bet, kiek žinau, paskutiniiais gyvenimo metais jis buvo labai užduras, daug dirbo ir bendravo tik su savo rato žmonėmis.

– Tavo tėvas – ornitologas. Manai, kad nuėjai teisingu keliu?

– Mano visa šeima – mokslininkai. Motina – mikrobiologė, tėtis – ornitologas ir ekologijos specialistas, Valstybinio mokslinių tyrimų instituto Gamtos tyrimų centro direktorius, Lietuvos mokslo akademijos narys korespondentas. Sesuo šiuo metu Amerikoje sėkmingai ginasi aplinkotyros doktorantūrą.

Taigi aš vienintelis pasirinkau ne mokslo kelią. Po pirmojo stojamųjų į Muzikos ir teatro akademiją turo pasakiau tėčiui, kad vienintelė vieta, į kurią padaviau dokumentus, – aktorinis.

Jam ir mano mamai buvo labai neramu, kad šeimoje esu juoda avis, bet laikui bėgant abejonių neliko – tai mano kelias.

Sieja meilė

– Kaip aktorystė formavo tavo asmenybę?

– Tai darbas, kurį dirbdamas turi norėti bendrauti. Tam tikra prasme tampa panašus į vadybininką. Žinau, kad yra aktorių, kurie nemoka bendrauti, bet labai gerai vaidina, ir yra tokių, kurie moka bendrauti, bet scenoje niekam tikę. Tačiau pasitauko ir tokių, kurie moka ir vaidinti, ir bendrauti. Kodėl? Nes jie neapsimetinėja.

To aš ir siekiu. Aišku, kartais tenka apsimesti, pavyzdžiui, bandant įtikinti policininką, kad daugiau greičio neviršysi, bet scenoje stengiuosi būti nuoširdus.

Aktorystė – tai gyvenimo būdas, viso gyvenimo iššūkis, galima sakyti, kad nuolat esi priklausomas nuo aplinkybių: jei staiga pradeda lyti, laidos filmavimas nukeliamas, o spektaklių ir repeticijų nepastumdysi.

TIK FAKTAI

J. Žalakevičius gimė 1978 metais Vilniuje.

2004 metais su kitais „Cezario grupės“ nariais apdovanotas Auksiniu scenos kryžiumi už geriausią metų debiutą.

Karjerą televizijoje pradėjo populiariame televizijos seriale „Dapkai ir Butkai“.

– Kaip atsirado Cezario Graužinio grupė?

– Dar studijuodami su režisieriumi Cezariu Graužiniu sukūrėme spektaklį „Arabiška naktis“. Pavyko visai neblogai – visa grupė buvo įvertinta Auksiniu scenos kryžiumi už geriausią metų debiutą. Nežinau, ar patikėjome savo jėgomis, ar tas kryžius jų suteikė, bet mums pasidarė lengviau eiti į priekį. Taip pradėjome kurti spektaklį po spektaklio. Tai darome iki šiol. Cezaris moka pasirinkti medžiagą, turi tam gysle-

lę – penktą ar šeštą jausmą.

Nesvarbu, kada tik vaidintume, jo spektakliai nepraranda aktualumo, juo tikime besąlygiškai. Jei sako, bėgiok po sceną – taip ir darome. Kitas aktorius prieštarautų, bandytų aiškintis, kam reikia bėgioti, o mes, iš pradžių bėgiojame, o tik vėliau klausinėjame, kodėl. Esame draugai, o svarbiausia mus visus sieja meilė tėvynei, meilė scenai, meilė vienas kitam ir visai žmonijai.

Nevulgari pornografija

– Dirbi ir su režisieriumi Oskaru Koršunovu, bet dažnas žmogus gatvėje tave atpažįsta iš pramoginių televizijos laidų. Turbūt dėl tokios „chaltūros“ sulauki nemažai priekaištų?

– Jei tai vadinsime „chaltūra“ – tada taip ir bus. Man svarbiausia filmuojantis reklamoje, vaidinant teatre ar televizijoje darbą atlikti gerai. Be abejo, žiūrovų reakcija po spektaklio ar televizijos laidos yra skirtinga. Žmonės, lankantys teatrą, pasibaigus vaidinimui gali priėti ir pasakyti, kad tavo vaidyba jiems labai patiko.

O televizijos žiūrovai neturi jokių tabu – kartais replikas išgirstu visai ne vietoj ir ne laiku.

Apie savo kolegas iš televizijos laidų – Vitalijų Cololo ar Karolį Sakalauską galiu pasakyti: tai žmonės, kurie myli savo darbą ir stengiasi dėl žiūrovų. Šie juos už tai ir vertina – juk nebūtų laidos, jei nebūtų auditorijos.

Visi darbai, kurių imuos, man yra vienodai svarbūs ir gerai apmąstyti. Nesigailiu dėl nieko.

– Tai gal galėtum nusifilmuoti pornografiniame filme?

– Aišku, galėčiau. Bet su sąlyga, kad rodytų tik mano akis, rankas ir veidą – ne žemiau. Norėčiau išbandyti. Tuo labiau kad šiais laikais nedaug atsirastų mergaičių, prižiūrinčių savo rūtų darželį, ar bernuželių, šukuojančių žirgelio karčius. Nebe tie laikai. Bet jei rimtai, juk nebūtina pasiekti erotinio efekto pačiu primitiviausiu būdu. Net pornografiją galima parodyti ne vulgariai.

”

KARTAIŠ TENKA APSIMESTI, PAVYZDŽIUI, BANDANT ĮTIKINTI POLICININKĄ

➤ J. ŽALAKEVIČIUS SPEKTAKLYJE „VISKAS ARBA NIEKO“

